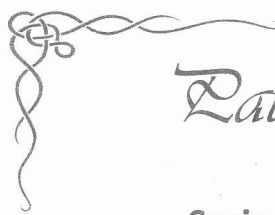

Paul Féval, fiul
Parcul cu cerbi

Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan

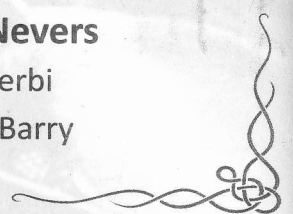
vol. 1 – Fiul lui D'Artagnan

vol. 2 – Bătrânețea lui Athos

Seria Gemenii lui Nevers

vol. 1 – Parcul cu cerbi

vol. 2 – Doamna du Barry

Paul Féval, fiul

Parcul cu cerbi

Paul Féval, fiul

Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan

vol. 1 – Fiul lui D'Artagnan

vol. 2 – Bătrânețea lui Athos

Autor: Paul Féval, fiul

Titlu original: Les jumeaux de Nevers 1 – Le Parc aux Cerfs

Titlu: Gemenii lui Nevers – Parcul cu cerbi

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

Redactare și adaptare: Oancea Aurel

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-674-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FÉVAL, PAUL, fiul

Gemenii lui Nevers : Parcul cu cerbi / Paul Féval, fiul.

- București : Dexon, 2017

ISBN 978-973-701-674-4

821.133.1

Capitolul 1 Blanche și Louise

Îndurerat de pierderea unei nepoate pe care o îndrăgise mult, François de Gondi, arhiepiscop al Parisului, a făcut jurământ ca, pentru odihna sufletului ei, să înființeze în capitală, pe banii săi, o mănăstire de femei.

A întemeiat, așadar, în cătunul Picpus, mănăstirea de călugărițe Notre-Dame de Lépante, al căror ordin a căpătat mai târziu, când Picpus a fost integrat în Paris, denumirea de „călugărițe ale Sfântului Augustin“, pe care au păstrat-o de atunci înainte.

Sub acest nume o întâlnim în cea de a doua jumătate a secolului XVIII.

Construită în lățime, cu două aripi mici către spate, care o făceau să semene cu un T uriaș, clădirea mănăstirii avea dimensiuni destul de mari și era înconjurată de un zid înalt ce o izola complet de puținele case risipite în împrejurimi.

Una dintre aripi slujea drept locuință novicelor sau persoanelor care doreau să se călugărească; cealaltă, persoanelor străine venite la mănăstire pentru o scurtă perioadă de retragere din viața lumească.

Corpul principal al clădirii era rezervat în exclusivitate *titula- relor*. Era precedat de o curte spațioasă, iar în spate se întindea o grădină mare, transformată parțial în vederea cultivării legumelor.

Existau două intrări: una mică și alta mare. Prima, prin care se ajungea direct în grădina de zarzavaturi, era folosită de grădinar și de furnizori. Cât despre cea de-a doua – care dădea spre curte și se afla în grija unei surori folosite la treburile gospodărești – aceea nu se deschidea decât în ocazii foarte rare, spre a lăsa să intre sau să iasă persoanele purtătoare ale unui permis special, eliberat de maica superioară.

După cum vedem, mănăstirea era bine păzită, iar dacă nepoțiții s-ar fi trudit zadarnic vrând să treacă fără autorizație prin poarta cea mare, nici cea mică nu le-ar fi oferit vreo șansă de succes.

Într-adevăr, bătrânul grădinar al mănăstirii – care ar fi considerat de datoria lui să răspundă la numele de moș Tanguy, dacă n-ar fi fost îngrozitor de surd – neîncrezându-se în urechile sale leneșe, luase ciudatul obicei de a nu deschide furnizorilor decât la ore și în zile prestabilite de comun acord cu aceștia. Sistemul avea o parte bună, dar și una rea, căci, în felul acesta, surorile erau uneori lipsite de unele alimente așteptate cu nerăbdare. Dar se consolau la gândul că metoda le asigura o securitate perfectă.

Chiar în dimineața în care începe povestea noastră (19 iunie 1763) moș Tanguy – bătrân care nu știa să mai aibă rude în viață – pășise o întâmplare cu totul neobișnuită. Un nepot – Joson Miroux – părănd de o prostie surprinzătoare, picase ca din cer, sosind din Quimperlais, de unde plecase după moartea mamei sale, spre a căuta de lucru la Paris. La insistențele moșneagului, dornic să-și îndeplinească datoria de unic sprijin al orfanului, maica Philippine, superioara mănăstirii, se lăsase înduplecată și, încălcând regulamentul, îl autorizase pe bătrân să-l găzduiască pe băiat trei zile în casa lui din fundul grădinii, timp considerat necesar pentru a-și găsi o slujbă în exterior.

Dar Joson Miroux nu era singurul străin care se afla în vremea aceea la mănăstire.

Am mai spus că una din aripile clădirii, cea care alcătuiă ramura stângă a T-ului, servea drept locuință persoanelor care doreau să petreacă la mănăstire câteva zile într-o pioasă reculegere.

Pentru moment, aripa era locuită de o doamnă și de o tânără fată.

Cea dintâi se numea doamna Thibaut. Se prezentase cu trei zile în urmă, înarmată cu scrisori de recomandare din partea mai multor clerici din Paris care, cu toții, îi laudau cucernicia și curătenia sufletească.

Doamna Thibaut să tot fi avut treizeci de ani. Era înaltă și trupeșă, avea gesturi hotărâte, ba chiar îndrăznețe. Trăsăturile chipului său nu ofereau nimic demn de remarcat, cu excepția, poate, a ochilor negri ca noaptea și luminați de o strălucire extraordinară.

Chiar de când sosise, se conformase, fără nici cel mai mic murmur, obiceiurilor severe ce domneau în sfântul locaș. Foarte asiduă la numeroasele rugăciuni prescrise de regulamentul mănăstirii, le urmărea cu un zel fără pereche, dând dovada celei mai

adânci cucernicii. Nu prea căutase să intre în relații cu tovarășele sale de moment, cu excepția călugăriței care se îndeletnicea cu treburile de la bucătărie – femeie bătrână, credulă și naivă, căreia i se dăduse această funcție tocmai datorită inteligenței sale limitate, căci mesele călugărițelor se asemănau, ca simplitate, cu cele din antichitate și nu cereau nici o dibăcie culinară.

La primele avansuri de intimitate făcute de noua locatară, acea călugăriță, al cărei nume era Benoîte, se simțise imediat cuprinsă de un respect plin de teamă față de străină și nu se putuse apăra de acest sentiment care se traducea printr-o venerație aproape slugarnică.

Cât despre tânăra fată, aceasta era o încântătoare copilă de șaptesprezece ani și se numea Blanche de Lagardère-Nevers.

Tatăl său era contele Philippe de Lagardère, devenit duce de Nevers prin edict regal; chiar acela pe care l-am cunoscut, cândva, sub porecla de „Sergentul Belle-Épée” și care, după ce fusese regăsit de mama sa, Aurore, se căsătorise, la scurt timp, cu Olympe de Chaverny.

Ne aducem aminte că Passepoil și Cocardasse, cei doi bătrâni profesori de scrimă, doreau pentru noii căsătoriți, primul – o fată, cel de-al doilea – un băiat, și că Boniface, fiul lui Passepoil, încerca să-i împace cu, speranța că s-ar putea ca și fata și băiatul să vină deodată. Or, dreptatea fusese de partea lui: la zece luni după căsătorie, doamna de Lagardère-Nevers aducea pe lume doi gemeni de sex diferit.

Băiatul a primit numele de Henri, în amintirea bunicului său, Henri de Lagardère, iar pe-al fetei tocmai i l-am spus.

La drept vorbind, Blanche de Nevers nu se afla la mănăstire chiar în căutarea singurătății. Pe durata unei scurte absențe a părinților săi, chemați de unele afaceri importante, la domeniul lor din Lorraine, unde-l luaseră împreună cu ei pe Henri, fata venise să petreacă două sau trei săptămâni lângă o prietenă a sa, pensionară a mănăstirii și de care era strâns legată, deoarece o avusese ca însoțitoare timp de mai mulți ani.

Din motive personale ale ducelui și ducesei, acea prietenă, care purta numele destul de plebeu de Louise Moutier, fusese într-adevăr crescută, până la vârsta de cincisprezece ani, împreună cu fiica lor, al cărei trai îl împărțășise. Ca urmare, între cele două

copile se născuse o caldă prietenie care, cu timpul, nu încetase să se adâncească. Astfel încât, atunci când, într-o zi, au fost, despărțite, Louise Moutier fiind dusă la maicile augustine, amândouă au fost nespuse de nefericite.

Blanche aproape că s-a revoltat, voind să știe de ce îi era luată prietena din copilărie.

Ducele a răspuns că prin acțiunea sa nu făcea altceva decât să se conformeze voinței exprese a părinților fetei, morți de mult, și care, în ultimele lor clipe, i-o încredințaseră dându-i instrucțiuni precise în acest sens.

Cele două prietene, neavând încotro, s-au resemnat așadar să accepte despărțirea, promițându-și totuși să se vadă cât de des cu puțință.

Maica superioară a mănăstirii din Picpus, pe care ducele și ducesa păreau s-o îndrăgească mult, a primit-o pe Louise, dând semne de mare bucurie și-i arată, de îndată, o foarte puternică afecțiune.

La rândul său, fetița a fost imediat atrasă, cu o dragoste aproape filială, de cea alături de care urma să trăiască de atunci înainte. Și, deși nu-i era decât o străină, a fost tare mirată constatând că simțea în tovărășia ei o plăcere egală, dacă nu chiar mai mare, ca cea pe care o avea când se afla lângă Blanche și doamna de Nevers, pe care le iubea totuși din toată inima.

După cum își promiseseră, cele două fete se vedeau adesea. Blanche profita de toate clipele ei de libertate pentru a alerga la mănăstire s-o îmbrățișeze pe Louise.

Și nu de puține ori obținea permisiunea micii superioare de a ieși împreună cu prietena sa.

Porneau atunci în lungi plimbări prin împrejurimi, sub privirile grijulii ale unei bătrâne guvernante pe care ducesa le-o dăduse în chip de însoțitoare.

Atât Blanche cât și Louise erau frumoase, dar de o frumusețe diferită, care căpăta o savoare deosebită prin alăturarea lor constantă.

Cea dintâi avea părul tot atât de negru pe cât de blond îl avea cea de-a doua; și dacă ochii mari și negri, cu reflexe de smarald, care puneau o lumină mândră pe chipul fiicei ducelui, inspirau respect, deși străluceau șagalnic, ochii blânzi, de culoarea cerului,

ai micii orfane se armonizau în mod plăcut cu simplitatea firească și farmecul duios ce se degaja din întreaga ei ființă.

Fină și spirituală – ceea ce o înclina spre luarea în derâdere – Blanche nu-și ierta decât prietena. Dar dacă era semeață pe cât de modestă se arăta a fi Louise, mândria ei era o calitate a rasei, căci în vorbele sale nu se simțea nici o urmă de aroganță, iar felul ei de a se purta nu era deloc pretențios.

În comparație cu Louise, Blanche era ceea ce regina florilor este pentru discreta panseluță.

Cele mai izbitoare trăsături de caracter ale fetelor constau în faptul că Louise, ființă timidă și temătoare, recunoștea superioritatea curajului prietenei sale. Într-adevăr, domnișoara de Lagardère-Nevers își păstra un calm surprinzător în fața primejdiei și – de-ar fi să dăm crezare zicalei că sângele apă nu se face – dacă împrejurările ar fi cerut-o, s-ar fi luptat ca un bărbat.

Într-o zi, în timpul unei excursii în pădurea Vincennes – era o frumoasă după-amiază de iunie – cele două prietene au întâlnit câțiva soldați beți care, văzându-le singure, însoțite doar de o femeie bătrână, au început să facă glume grosolane.

Nu răbdarea era trăsătura predominantă a Blanchei care, încercând să-și tragă după ea tovarășa, și-a croit drum printre ei, împărțind în stânga și-n dreapta câteva palme răsunătoare. Dar sărmana micuță Louise, mult prea înspăimântată pentru a-și păstra sângele rece, nu a reușit s-o urmeze și, despărțită brusc de ea de către soldații pe care beția îi făcuse să-și piardă orice reținere, s-a pomenit deodată înconjurată de aceștia. Ba chiar doi bătărași au încercat s-o sărute, în ciuda apărării energice a Blanchei, revenită la atac.

Louise Moutier simțea deja pe obraji răsuflarea urât mirositoare a bețivilor și era pe punctul de a-și pierde cunoștința, când îi văzu împinși deodată în lături, în vreme ce fețele li se înroșeau ca urmare a contactului cu o mână ce-i lovise cu putere.

În fața fetelor, ca un zid de apărare, se postase un tânăr de aproximativ nouăsprezece ani care, cu spada în mână, amenința că-i va străpunge cu ea pe agresori, dacă ar mai încerca o dată să se apropie.

Soldații, în număr de cinci, aveau de înfruntat un singur adversar. Dar atitudinea noului venit era atât de hotărâtă, încât au